

ŞİİR VE HAYAL

Mustafa ÖZÇELİK

Hemen her insanın hayatında kendini şair gibi hissettiği, hatta şiir denemeleri yaptığı dönemler vardır. Bu, genellikle çocukluk ve ilk gençlik çağıdır. Çocuklukta masal -o da bir şiidir bana göre-, ilk gençlikte şiir, başat olarak hayatımıza girer. Biz hayatımızın bu en güzel çağlarında güzelliklerin ikliminden gelen eserlerle, renk ve kokularla tanışırız. Bu tanışmayla içimize dolan yepyeni heyecanlar dışımıza taşmanın bir yolunu ararlar. En uygun araç şiir olur. Bu iklimde bize hâkim olan, hayatımızı kuşatan ve ona yön veren, bakışımızı, sezişimizi şekillendiren daha çok duygularımızdır, en çok da hayallerimiz ve özlemlerimiz. Ne var ki, bu tür ilgiler içindeyse, “Hayalperest”, “romantik” gibi suçlamalara da hazır ve razı olmak gerekecektir. Buna rağmen biz, hayat denen şeyle tam manasıyla karşılaşınca kadar bu sıfatları baş tacı eder, onlardan yüksünmeyiz.

Hayatının bir döneminde şiiriyeti olan şeylerle uğraşmak, duyarlı bir kişinin kendisine kabul ettirilmek istenen gerçeklere karşı ilk tepkisidir. İşte bu “çocuk” ve “genç”, olan tarafımızı sonraki yıllarımızda ne kadar çok içimizde taşıyabilirsek, hayat karşısında o kadar etkin oluruz. Çünkü hayallerimiz vardır ve onları gerçekleştirmek için sabırlı olmak durumundayızdır. Direnme, bizim insan kalmamızda en etkili savunma sistemimizdir. Eğer, bunu bırakıp kalp şehrinde bir delik açtıracak olursak, mahremiyetimize girecek olanlara artık engel olamayız. Dünya sevgisi, para, mal, mülk ve şan bütün cazibesıyla her gün önümüzde resmigeçit yapar. Bunlara ulaşmak için bizden istenenler vardır. Bunları vermek demek, içimizdeki “çocuk” ve “genç” olan tarafı her gün öldürmek demektir. Ayrıca rüyalarımız vardır ki, onlar da hayatımızı renklendiren, ufkumuzu zenginleştiren imkânlarımızdır. Dünyanın önümüze diktiği ve aşılmaz gibi görünen duvarları, ancak rüyalarımızla aşabiliriz. Yine sevgilerimiz, nefretlerimiz vardır bu çağlarda. Seçimimiz hep güzellikten, iyilikten yanadır. Masalların cadıları, devleri, yeryüzündeki karşılıklarıyla bizi hemen tanıştırlar ve onlara direnmenin sihirli sopaları hep elimizdedir. Ve sonu güzeldir bütün bunların. Bu, salt iyimserlik tavrı da değildir. Her sonu, iyi ve güzel yapmanın bir dersidir.

Çocuklarımıza masal ve şiir öğretelim. Bu, onları, sonradan karşılaşacakları çağdaş mikroplara karşı koruyacak en iyi ilaçtır. Onlara masallar, şiirler okuyalım dualarla birlikte. Uykunun denizine girerken yüzlerindeki son tebessüm, bu masal ve şiirlerle ilgili olsun. Elimizin sıcaklığını alınlarında hissederek uyusunlar ve rüyalar görsünler, hayaller kursunlar. Tehlikeli olan hayal kurmak değil, hayalperest olmaktır. Gerçeklerin şiirli yönünü bulmalarıdır esas olan. Bunun için de şiire, masala ihtiyaçları vardır. Onlar bizim her şeyimiz. Çocuk gönülleri rengârenk duygu bahçesine dönsün ki, o kokularla, o renklerle baksınlar dünyaya. Belki bizim çirkinleştirdiğimiz dünyayı onlar hayal ve rüyalarıyla daha güzel hale getiriler. Ve onlarla birlikte biz de içimizdeki çocuğun sesine, içimizdeki gencin sesine hep kulak verelim. Çocukluk, duyguların tomurcuklanma, gençlik açma mevsimidir. O çağlarda onlar için şiirimiz, masalımız olmazsa gelecekleri bugünkünden de karanlık demektir. Evet, hayali ve rüyayı kutlu buluyorum. Çünkü mucizelere inanıyorum. Çocukluk ve rüya, gençlik ve hayal. Şiir, aslında hep bunlar demektir.